

skulde afgjøre, var da, hvorvidt en Mand, der havde været 2 Maaneder syg, kunde antages at være i Besiddelse af saadanne fysiske Kræfter, at man turde tilraade ham at ansænde dem til det Yderste for at indhente, hvad han havde forjæmt under Sygdommen. Troede man det, tillod man, at Manden blev til Tjeneste, i det modsatte Tilfælde sendte man ham hjem som for Tiden utjensdygtig. Denne Hjemsendelse kan synes haard, men den var i Vedkommendes egen, velforstaaede Interesse, og ligesom Bestemmelsen var dikteret af humane Hensyn, tror jeg, at ogsaa Erfaringen godtgjør, at den altid er bleven udøvet i samme humane Mand, i hvilken den var givet. I 1876 blev denne Anordning undertastet en Revision, og Bestemmelsen gik ligegyldende over som Slutning i § 18. I 1882 blev Anordningen paany revideret, og da blev Bestemmelsen omredigeret paa den Maade, som har været omtalt her i disse Dage, saaledes at den nu er kommen til at lyde som følger: "Endvidere kunne Saadanne, der enten paa Grund af Sygdom eller egen Forseelse (saasom Rømnung), eller fordi de have paadraget sig langvarig Fængsling, i mindst 2 Maanedere ikke have kunnet deltage i Mandfakets Øvelser, af Afdelingen hjemsendes som for Tiden utjensdygtige." Herved er gjort en overordentlig væsentlig Forandring i den tidligere Bestemmelse, thi den Myndighed, der tidligere var lagt i Kasationskommissionernes Hænder, er nu overført Syge lagt i Afdelingernes Hænder, og som Følge deraf forsvinder det kombinerede Lægesjøn. Dertil kommer en anden Ting, nemlig at man har udeladt en Linie der var meget forklarende, nemlig den, at Ejønnet skulde gaa ud paa at afgjøre, hvorvidt den Paagjældende var istand til at kunne blive uddannet i den sædvanlige Tid. Spørger man om, hvad Grunden kan have været til denne Forandring, saa maa den ses i den Omstændighed, at man har tillagt Tjensdygtigheden en anden Betydning end den, hvori dette Ord hidtil er blevet forstaaet i Værnepligtsloven. Hidtil tror jeg nemlig, det tør siges, at man har været enig om ved Tjensdygtighed at forstaa, at den Vedkommende var i Besiddelse af en saadan legemlig og aandelig Sundhed, at han var istand til at udføre den Tjeneste, der blev krævet af ham. Havde han Mangler i en af disse Henseender, var han enten, hvis Manglerne vare uhelebrkelige, for stedse utjensdygtig til al Krigstjeneste eller, hvis Manglerne vare af en saadan Natur, at man kunde haabe, at de kunde hæves, for Tiden utjensdygtig. Man har altsaa altid fastholdt, at Tjensdygtighed

eller Utjensdygtigheden stod i Relation til Sygelighed; men i den fænestle Anordning er man kommen ind paa en ganske ny Fortolkning, idet man ved Tjensdygtighed forstaaer, at den Vedkommende er i Besiddelse af den til enhver Tid nødvendige praktiske Færdighed; men da man først var kommen ind paa denne Fortolkning lige overfor de Syge, laa det meget nær ogsaa at tage dem med, der havde været fanglede i 2 Maanedere. Spørger man nu, om der ikke i den tidligere Lovgivning og Anordningerne laa nogen Veiledning til Forstaaelsen af dette Spørgsmaal, skal jeg tillade mig at bringe i Erindring, at den nuværende Værnepligtslov blev indbragt her i Thinget i Samlingen 1867—68. I den var optagen en § 17, som blev vedtagen og som staar i den nu gjældende Værnepligtslov. Om denne Paragraf hedder det i Motiverne, at den hidtil har staaet i en Anordning, nemlig i Anordningen af 26de August 1865, men at Ministeriet har fundet det rettest at føre den ind i selve Loven. Denne Lovparagraf lyder saaledes: "Naar den, der af vedkommende Afdeling eller militære Myndighed er hjemsendt som for Tiden utjensdygtig, ikke findes at kunne afgjørende bedømmes ved hans første Møde paa Sessjonen efter hans Hjemsendelse, kan hans endelige Behandling udsættes til Sessjonen for det paafølgende Aar osv." Ser man nu hen til selve Bestemmelsen i den af mig nys citerede Anordning kunde jeg have ønsket, at den var bleven overført, som den stod i Værnepligtsloven, det havde været tydeligere og klarere, og man var saa neppe kommen ind paa den Vej, man nu synes at ville følge, thi den sagde, at "naar en Værnepligtig af Kasationskommissionen betegnes som for Tiden utjensdygtig, har han, naar han ikke er forhindret ved lovligt Forsald, at fremstille sig paa den første Sessjon for der at undertastes Lægeundersøgelse osv." Jeg tror, at det her er tilstrækkelig pointeret, at det, man vilde, var, at den, der paa Tid havde været erklæret for Tiden utjensdygtig, underkastedes en fornyet Lægeundersøgelse, fordi Grunden til hans Utjensdygtighed maatte søges i Sygdom, men er man enig i denne Opfattelse, saa vil man forstaa, at jeg ikke vel kan billige den Fortolkning, man

Rettelser.

Sp. 330, Vin. 4 f. n.: „5½ Million £fers“, læs: „1½ Million £fers“.